

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ11...../2022

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή

Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 19-10-2021,
για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την
επωνυμία «ΓΕΑ - ΓΡΑΜΜΟ, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ - ΓΡΑΜΜΟ,
ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, και εκπροσωπείται
νόμιμα, που παραστάθηκε στο δικαστήριο δια του πληρεξουσίου
δικηγόρου της (Δ.Σ.).

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ:

ΤΟΥ

κατοίκου

στην εκμετάλλευση

του οποίου ανήκει το ξενοδοχείο με τον διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται στο

στην περιοχή

ο οποίος

παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του

(Δ.Σ.).

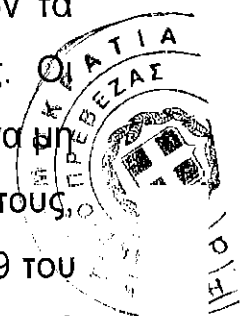
Η αιτούσα κατέθεσε ενώπιον της γραμματείας του παρόντος
Δικαστηρίου την από 7-2-2020 αίτησή της (με αρ. κατ.20/2020), για
τη συζήτηση της οποίας ορίσθηκε οίκοθεν η δικάσιμος που
αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της αιτήσεως οι πληρεξούσιοι
δικηγόροι των διαδίκων, αναφέρθηκαν στα σημειώματα που

κατέθεσαν και ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους αιτούμενοι να γίνουν δεκτοί.

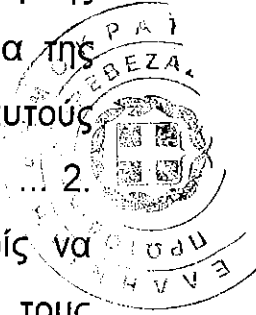
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του ν. 2121/1993, όπως ισχύει, «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου όπως ισχύει, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Εισφορές των προσώπων αυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου όπως ισχύει (ΕφΘεσ 259/2010, ΕφΘεσ 2178/2008 Νόμος). Κατά το άρθρο 49 παρ. 1, 3 και 5 αυτού όπως ισχύει: "1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης

οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες ύστερα από αίτηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. 2 ... 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. 4.... 5. Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου". Εξάλλου, κατά το άρθρο 55 παρ. 1 περ. α και 56 παρ. 1 και 2 του ίδιου ως άνω νόμου όπως ισχύει, που σύμφωνα με το άρθρο 58

αυτού εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, κατά μεν το πρώτο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν μεταξύ των άλλων την αρμοδιότητα να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, κατά δε το δεύτερο «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους αξιώνουν από αυτούς Ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 παρ. 1 ... 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν μπορούν χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να αρνηθούν την κατάρτιση με τους χρήστες των συμβάσεων που προβλέπονται στην πρώτη περίπτωση της παραγράφου 1 του προηγούμενου άρθρου. Αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο». Ο νόμος, προβλέποντας και στις δύο παραπάνω περιπτώσεις (δηλαδή τόσο του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. γ και δ, στην περίπτωση δηλαδή διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής στα πλαίσια της υποχρέωσης των τελευταίων να διαπραγματεύονται το ύψος αυτών, όσο και του άρθρου 56 παρ. 2, αν δηλαδή ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς

δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις) τη δυνατότητα του προσωρινού προσδιορισμού της εύλογης αμοιβής (κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων), θέλει να ρυθμίσει τις περιπτώσεις εκείνες, που δεν μπορούν να αναμείνουν την εγγενή βραδύτητα της τακτικής δίκης και συγκεκριμένα τις περιπτώσεις «πριν από οποιαδήποτε χρήση» (όπως ρητώς εξάλλου ορίζεται στην παρ. 2 του άρθρου 56), εκείνες δηλαδή, για τις οποίες επιβάλλεται ο άμεσος καθορισμός της καταβλητέας αμοιβής ώστε να δεσμευθούν τα μέρη κατά την επικείμενη κατάρτιση της μεταξύ τους συμβάσεως και να επιτευχθεί η άμεση καταβολή της αμοιβής, από μεν την πλευρά των δικαιούχων, ώστε να εισπράξουν άμεσα το περιουσιακό τους δικαίωμα, από δε την πλευρά των χρηστών, ώστε να αποφύγουν να προβούν σε παράνομη χρήση [αφού οποιαδήποτε χρήση πριν καταρτισθεί η σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή, είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες για το χρήστη (άρθρα 64, 65 και 66 Ν 2121/1993, όπως ισχύει), χωρίς να στερηθούν το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμά τους, για παροχή προσωρινής δικαστικής προστασίας (άρθρο 20 του Συντάγματος). Για αυτό και ο νόμος αναφέρεται σε καθορισμό του ύψους της αμοιβής και των όρων πληρωμής αυτής, δηλαδή αν η αμοιβή θα καταβάλλεται εφάπαξ ή σε δόσεις, αν θα καταβάλλεται στην αρχή ή στο τέλος κάθε χρήσης, καθόσον στην αντίθετη περίπτωση (παρελθοντική χρήση), ούτε ο καθορισμός των όρων πληρωμής έχει νόημα, ούτε ο καθορισμός του ύψους της αμοιβής, καθόσον η είσπραξη αυτής με την παρούσα διαδικασία δεν είναι δυνατή, διότι η απαίτηση δεν υπάγεται σε καμία από τις περιοριστικά αναφερόμενες περιπτώσεις του άρθρου 728 παρ1 ΚΠολΔ, ούτε στην περίπτωση ζ' της παραγράφου αυτής,

αφού με τις ρυθμίσεις αυτές ο νομοθέτης δεν προέβλεψε ρητά την προσωρινή επιδίκαση της απαίτησης (ΜονΠρΠατρ 85/2015, ΜονΠρΚεφ 5/2014, ΜονΠρΛαμ 2497/2008, Νόμος, ΜονΠρΑθ 891/2007 αδημ., Ι. Κατρά, Ασφαλιστικά Μέτρα α' εκδ. σελ. 371 επ.). Από τα ανωτέρω, σε συνδυασμό με τη γενική αρχή της απαγόρευσης της καταχρηστικής εκμετάλλευσης της δεσπόζουσας θέσης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, που θεμελιώνεται για μεν το Ελληνικό Δίκαιο στο άρθρο 2 του Ν. 703/1977 «Περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού», για δε το Ευρωπαϊκό Δίκαιο στο άρθρο 86 της Συνθήκης της Ρώμης και η οποία (αρχή) απέναντι στους χρήστες υλοποιείται με την απαγόρευση εξαναγκασμού αυτών προς καθορισμό μη δικαίων τιμών, συνάγεται ότι, η προσφυγή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης στο Μονομελές Πρωτοδικείο για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να γίνει αφού προηγηθούν, χωρίς να επιτευχθεί συμφωνία μεταξύ των μερών, οι διαπραγματεύσεις με τους χρήστες, οι οποίες βεβαίως επιβάλλεται να γίνουν πριν από οποιαδήποτε χρήση, έτσι, ώστε να αποφεύγονται οι αυθαιρεσίες και οι καταχρηστικές διακρίσεις από τους οργανισμούς, σε βάρος των χρηστών, χωρίς να εξαναγκάζονται σε καθορισμό μη δικαίων τιμών, με την παροχή σ' αυτούς της δυνατότητας διαπραγμάτευσης του ύψους της οφειλόμενης αμοιβής, με βάση τα συγκεκριμένα προσωπικά τους στοιχεία (μέγεθος ή είδος επιχείρησης, είδος εκτελούμενης μουσικής, διάρκεια αυτής κ.ά.) και να αποφασίσουν ακόμη και για την περίπτωση να μην προβούν στη συγκεκριμένη χρήση. Επομένως,

7^η σελίδα ασφαλιστικών μέτρων
σε κάθε τμήμα της προ...

σε κάθε περίπτωση προσφυγής στο Δικαστήριο για προσδιορισμό της αμοιβής εφόσον αυτή αφορά χρήση που έχει ήδη πραγματοποιηθεί πρόκειται για οριστικό προσδιορισμό, ο οποίος γίνεται από το αρμόδιο τακτικό δικαστήριο, αποκλεισμένης της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων (ΜονΠρΣυρ 2/2015, Νόμος, ΜονΠρΤρικ 274/2009 αδημ., ΜονΠρΑθ 4846/2007 αδημ., πρβλ. Γ. Κουμάντος «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση 2002, σελ. 374 υποσημείωση με αρ. 765 όπου και παραπομπές στην νομολογία).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτησή της, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι είναι νόμιμα συνεστημένος, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 6 του Ν. 2121/1993 όπως ισχύει, ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, των τραγουδιστών και των μουσικών, έχοντας τις αναφερόμενες στο νόμο αρμοδιότητες διαχείρισης, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που προβλέπει το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 (όπως ισχύει) για τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα ήχου και εικόνας κ.λπ. για παρουσίαση έργων στο κοινό. Ότι έχει συντάξει το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιολόγιο, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσε τον καθ' ου η αίτηση, ο οποίος διατηρεί ξενοδοχειακή επιχείρηση στην

και χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου στην επιχείρησή του, να προσέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην, όμως, ο τελευταίος αρνείται να προβεί σε σχετική συμφωνία, παρόλο που στην επιχείρησή του εκτελούσε κατά τα προηγούμενα έτη (2011 - 2019) δημόσια έργα τους από υλικούς φορείς ήχου και εικόνας χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών. Για τους

λόγους αυτούς ζητεί: α) να καθορισθεί από το δικαστήριο η εύλογη αμοιβή, που, ενιαία, οφείλεται για την χρήση των ανωτέρω ετών, πλέον ΦΠΑ, στα ποσά που αναφέρονται αναλυτικά στην αίτηση, β) να υποχρεωθεί ο καθ' ου η αίτηση να δηλώσει εάν πραγματοποιεί οποιαδήποτε άλλη χρήση επιπλέον των ως άνω, για την οποία οφείλεται εκ του νόμου εύλογη και ενιαία αμοιβή, γ) να υποχρεωθεί ο καθ' ου η αίτηση να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου το οποίο χρησιμοποίησε κατά τη χρονική περίοδο των ως άνω ετών, προκειμένου (η αιτούσα) να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και δ) να υποχρεωθεί ο καθ' ου η αίτηση να της καταβάλει το ήμισυ των ποσών αυτών, με το νόμιμο τόκο κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στην αίτηση, άλλως από την επίδοση αυτής μέχρι την εξόφληση, καταδικαζόμενου συγχρόνως στην καταβολή της δικαστικής της δαπάνης.

Όμως, η με το ανωτέρω περιεχόμενο και αίτημα αίτηση, εισαγόμενη κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, δεν είναι νόμιμη και πρέπει να απορριφθεί, ενόψει του ότι, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη, δεν παρέχεται από το νόμο η δυνατότητα του προσωρινού καθορισμού με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν 2121/1993 (όπως ισχύει), εφόσον πρόκειται για αμοιβή που αφορά χρήση η οποία έχει πραγματοποιηθεί σε προηγούμενο της ασκήσεως της αιτήσεως χρόνο, όπως εν προκειμένω, για την οποία είναι επιτρεπτός μόνον ο οριστικός καθορισμός από το αρμόδιο τακτικό δικαστήριο. Ομοίως κατά την προκείμενη διαδικασία μη νόμιμο και απορριπτέο κρίνεται το αίτημα περί προσκόμισης καταλόγων με τους τίτλους του ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε ο καθ' ου, διότι οδηγεί σε ανεπίτρεπτη κατά τη

